

RICHARD OSMAN

EL DIJOURS SEGÜENT

Resoldre un nou assassinat
no formava part dels seus plans de jubilació

RICHARD OSMAN
EL DIJOURS SEGÜENT

Una novel·la del
Club del Crim dels Dijours

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE MAN WHO DIED TWICE*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2021

THE THURSDAY MURDER CLUB (BOOK 2), © 2021 BY RICHARD OSMAN

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2021

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2812-5

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.791-2021

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

El dijous següent...

—Abans parlava amb una dona a Ruskin Court i m'ha dit que està fent règim —diu la Joyce, i s'acaba la copa de vi—. Té vuitanta-dos anys!

—És que els caminadors et fan semblar més gras —diu en Ron—. Perquè tenen les potes molt primes.

—Però per què ha de fer règim als vuitanta-dos? —pregunta la Joyce—. Què vols que et faci un entrepà de salsitxa? Matar-te? Molt bé, doncs posa't a la cua.

El Club del Crim dels Dijous acaba de fer la seva última reunió. Aquesta setmana han estat analitzant el cas sense resoldre d'un venedor de diaris de Hastings que havia matat un intrús amb una ballesta. El van detenir, però llavors s'hi van ficar els mitjans de comunicació, i l'opinió general era que un home bé havia de poder protegir el seu establiment amb una ballesta, per l'amor de Déu, o sigui que va sortir lliure i amb el cap ben alt.

Al cap d'un mes, aproximadament, la policia va descobrir que l'intrús sortia amb la filla adolescent del quiosquer, i que el quiosquer tenia un llarg historial d'agressions contra altres persones, però en aquell moment tothom ja havia deixat córrer el tema. Al capdavant, era el 1975. No hi havia càmeres de seguretat enlloc, i ningú no volia fer cap escàndol.

—Tu creus que un gos podria ser una bona companyia? —pregunta la Joyce—. He pensat que potser podria tenir un gos, o unir-me a Instagram.

—Jo t'ho desaconsellaria —diu l'Ibrahim.

—Home, tu ho desaconsellaries tot —replica en Ron.

—En general, sí —admet l'Ibrahim.

—A veure, no vull pas dir un gos gros —diu la Joyce—. No tinc l'aspiradora adequada per a un gos gros.

La Joyce, en Ron, l'Ibrahim i l'Elizabeth estan dinant junts al restaurant que hi ha al centre de la comunitat de Coopers Chase. Tenen una ampolla de vi negre i una de blanc a la taula. Són tres quarts de dotze.

—Però no et quedis un gos petit, Joyce —diu en Ron—. Els gossos petits són com els homes baixets: sempre han de demostrar alguna cosa. Criden, lladren als cotxes.

La Joyce assenteix.

—Potser estaria bé un gos mitjanet, doncs? Què hi dius, Elizabeth?

—Mmm, bona idea —contesta l'Elizabeth, tot i que en realitat no està gaire al cas de la conversa. Com vols que els escolti, després de la carta que acaba de rebre?

Per descomptat, en capta els punts principals. L'Elizabeth sempre està atenta a tot, perquè no se sap mai què et pot caure a les mans. Al llarg dels anys, n'ha sentit de tots colors. Un fragment de conversa en un bar de Berlín, un mariner rus fluix de llengua de permís a Trípoli. En aquest cas, un dijous a l'hora de dinar en un tranquil poblet de jubilats de Kent, sembla que la Joyce vol un gos, hi ha una discussió sobre les mides i l'Ibrahim té dubtes. Però ella té el cap en una altra banda.

La carta la van tirar per sota la porta de l'Elizabeth una mà invisible.

Estimada Elizabeth,

No sé si et recordes de mi. Potser no, però sense cap intenció de donar-me importància, m'imagino que sí.

La vida ha fet la seva màgia una vegada més i he descobert, després d'instal·lar-me aquesta setmana, que ara som veïns. Quina companyia! Segurament deus estar pensant que últimament deixen venir qualsevol arplegat.

Ja sé que ha passat força temps des de l'última vegada que em vas veure, però crec que seria meravellós renovar la nostra amistat després de tots aquests anys.

T'agradaria venir a prendre una copa amb mi al número 14 de Ruskin Court? Per fer una petita inauguració de la casa? Si és que sí, com t'aniria demà a les tres de la tarda? No cal que em diguis res; en qualsevol cas t'esperaré amb una ampolla de vi.

De debò que m'encantaria que vinguessis. Hi ha tant de coses per explicar-nos i posar-nos al dia. Ha plogut molt des de llavors.

*Espero que et recordis de mi, i espero veure't demà.
El teu vell amic,*

Marcus Carmichael

L'Elizabeth hi ha estat rumiant des que la va llegir.

L'última vegada que va veure en Marcus Carmichael devia ser a finals de novembre de 1981, una nit molt fosca i molt freda a Lambeth Bridge, amb el Tàmesi durant la marea baixa, el seu alè condensat en l'aire gelat. Eren tot un equip, cadascun d'ells especialista en algun tema, i l'Elizabeth estava al càrrec del grup. Van arribar en una furgoneta Transit blanca, atrotinada per fora, aparentment propietat de l'empresa «G. Procter: neteja de vidres, canals, tota mena de feines», però per dintre brillava plena de botons i pantalles. Un jove agent de policia havia acordonat una zona de la llera, i la vorera de l'Albert Embankment estava tancada.

L'Elizabeth i el seu equip van baixar un tram d'esglaons de pedra, letals per la quantitat de molsa relliscosa que hi havia. La marea baixa havia deixat un cadàver repenjat, gairebé assegut, contra el pilar de pedra més proper sota el pont. Tot s'havia fet de manera correcta, l'Elizabeth se n'havia assegurat. Un dels membres de l'equip li havia examinat la roba i havia furgat les butxaques del gruixutabric de l'home, una dona jove de Highgate li havia fet fotografies i el metge havia registrat la mort. Era evident que l'home havia saltat al Tàmesi riu amunt, o l'havien empès. Això ho hauria de decidir el forense. Algú o altre ho escriuria tot en un

informe, i l'Elizabeth simplement hi afegiria les seves inicials al final. Clar i pulcre.

El trajecte de tornada per aquells esglaons llefiscosos amb el cadàver en una llitera de l'exèrcit havia sigut feixuc. Un jove policia, emocionat que l'haguessin cridat per ajudar-los, va caure i es va trencar el turmell, per acabar-ho d'adobar. Li van explicar que no podien avisar una ambulància en aquell moment, i ell s'ho va agafar bastant bé. Al cap d'uns quants mesos va rebre un ascens injustificat, de manera que la cosa va quedar compensada.

Finalment, la seva petita unitat va arribar al dic, i van carregar el cadàver a la furgoneta Transit blanca. «Tota mena de feines».

L'equip es va dispersar, llevat de l'Elizabeth i el metge, que es van quedar a la furgoneta amb el cadàver mentre el duïen a un dipòsit a Hampshire. No havia treballat mai amb aquell metge; era robust, caravermell, amb un bigoti fosc que ja es començava a tornar gris, però era força interessant. Un home dels que et queden a la memòria. Van parlar de l'eutanàsia i el criquet fins que el metge es va endormiscar.

L'Ibrahim està exposant la seva opinió amb l'ajuda de la copa de vi.

—Ho sento, però jo et desaconsellaria del tot això del gos, Joyce, tant si és gros, mitjà com petit. En la teva situació.

—Oh, ja hi som —diu en Ron.

—Un gos mitjà —continua l'Ibrahim—, posem-hi un terrier, potser un Jack Russell, té una esperança de vida d'uns catorze anys.

—Qui ho diu això? —pregunta en Ron.

—Ho diu el Kennel Club, per si de cas ho vols comprovar, Ron. Vols parlar amb ells?

—No, tens raó.

—A veure, doncs, Joyce —continua l'Ibrahim—. Ara tens setanta-set anys, oi?

La Joyce assenteix.

—En faré setanta-vuit l'any que ve.

—Bé, això és evident, esclar —diu l'Ibrahim—. Per tant, amb setanta-set anys, ens convé analitzar la teva esperança de vida.

—Ah, sí? —exclama la Joyce—. Ai, m'encanten aquestes coses. Una vegada em vaig fer tirar les cartes del tarot a la vora del moll. Aquella dona em va dir que estava a punt de rebre una bona quantitat de diners.

—Concretament, hem de considerar les possibilitats que la teva esperança de vida pugui superar l'esperança de vida d'un gos mitjà.

—Nano, continuo sense entendre per què no t'has casat mai, és ben bé un misteri —diu en Ron a l'Ibrahim, mentre agafa l'ampolla de vi blanc de la glaçonera de sobre la taula—. Amb aquest do de paraula que tens. Algú vol més vi?

—Gràcies, Ron —diu la Joyce—. Omple'm la copa fins a dalt i així ens estalviem d'haver-me'n de posar més.

L'Ibrahim continua.

—Una dona de setanta-set anys té un cinquanta-u per cent de probabilitats de viure quinze anys més.

—Trobo que això és molt divertit —diu la Joyce—. Per cert, els diners no els vaig obtenir mai.

—Per tant, si ara et compressis un gos, Joyce, el sobreviuries? Aquesta és la qüestió.

—Jo sobreviuria a un gos per pur despit —diu en Ron—. Ens estaríem asseguts un a cada extrem de l'habitació, mirant-nos, a veure qui cau abans. No seria pas jo. És com quan negociàvem amb British Leyland l'any setanta-vuit. En el moment en què un dels seus s'aixecava per anar al lavabo, sabia que els teníem a la butxaca. —En Ron beu un altre glop de vi—. No siguis mai el primer d'anar al lavabo. Si cal, fes-t'hi un nus per aguantar-te.

—La veritat, Joyce —continua l'Ibrahim—, és que tant podria ser que el sobrevisquessis com que no. Un cinquanta-u per cent. És com tirar una moneda en l'aire i fer-ho a cara o creu, i no crec que valgui la pena córrer aquest risc. No pots morir mai abans que el teu gos.

—Això és una vella dita egípcia, o una vella dita de psiquiatre? —pregunta la Joyce—. O simplement t'ho acabes d'inventar?

L'Ibrahim torna a inclinar la copa cap a la Joyce, un senyal per indicar la imminència de més paraules sàvies.

—És natural que et moris abans que els teus fills, per descomptat, perquè els has ensenyat a viure sense tu. Però no al teu gos. Al teu gos només li ensenyes a viure *amb* tu.

—Bé, això és certament un motiu de reflexió, gràcies, Ibrahim —diu la Joyce—. Potser és una mica insensible. No et sembla, Elizabeth?

L'Elizabeth sent la pregunta, però el seu cap encara és a dins de la furgoneta Transit, amb el cadàver i el metge del bigoti. L'Elizabeth havia participat en tota mena de missions al llarg de la seva carrera, però aque-

lla va ser prou inusual perquè fos memorable: qualsevol que conegués en Marcus Carmichael ho sabia.

—Desmunta la teoria de l'Ibrahim —contesta l'Elizabeth—. Compra't un gos que ja sigui vell.

I aquí tornava a tenir en Carmichael, anys després. Què volia? Una conversa amistosa? Rememorar moments agradables a la vora del foc? Qui sap?

Un nou membre del personal de servei els porta el compte a la taula. És una noia que es diu Rose, i té un tatuatge d'una margarida a l'avantbraç. La Rose ja fa gairebé dues setmanes que treballa al restaurant, i fins ara, les crítiques no han sigut bones.

—Ens has dut el compte de la taula 12, Rose —diu en Ron.

La Rose assenteix.

—Ai, sí, que tonta... Quina taula és aquesta?

—La 15 —contesta en Ron—. És fàcil d'endevinar amb aquest número 15 tan gran escrit a l'espelma.

—Ho sento —diu la Rose—. Entre recordar-me del menjar, portar-lo i després els números... Bé, suposo que al final hi agafaré l'aire. —Se'n torna cap a la cuina.

—Té molt bones intencions —comenta l'Ibrahim—. Però no s'adapta a aquesta feina.

—Sí, això que té unes ungles precioses —diu la Joyce—. Immaculades. Immaculades, oi, Elizabeth?

L'Elizabeth assenteix.

—Immaculades.

No és l'única cosa que li ha notat a la Rose, que sembla que ha aparegut del no-res, amb les seves ungles i la seva incompetència. Però ara mateix té altres coses al cap, i el misteri de la Rose pot esperar un altre dia.

Torna a repassar mentalment el text de la carta. «No sé si et recordes de mi». «Ha plogut molt des de llavors...».

Se'n recorda, l'Elizabeth, d'en Marcus Carmichael? Quina pregunta més absurda. Havia trobat el cos sense vida d'en Marcus Carmichael desplomtat a la vora d'un pont del Tàmesi durant la marea baixa. Havia ajudat la gent de l'equip a pujar aquell cadàver per aquells esglaons relliscosos a mitja nit. Havia viatjat asseguda al costat del cos dins d'una furgoneta Transit blanca que anunciava serveis de neteja de vidres. Havia comunicat la notícia de la mort a la seva jove esposa, i havia estat al costat de la tomba durant el funeral, com a correcta mostra de respecte.

O sigui que sí, l'Elizabeth se'n recorda molt bé d'en Marcus Carmichael. Ara, però, és hora de tornar a l'habitació. Cada cosa al seu moment.

L'Elizabeth agafa el vi blanc.

—Ibrahim, a la vida no tot són números. Ron, tu et moriries molt abans que el gos, l'esperança de vida dels homes és molt més baixa que la de les dones, i ja saps què t'ha dit el metge sobre el nivell de sucre a la sang. I Joyce, totes dues sabem que ja has pres una decisió. Et compraràs un gos de la protectora. Ara mateix deu estar en algun lloc ajagut, tot sol amb els ulls ben oberts, esperant-te. No t'hi podràs resistir, i a més, serà divertit per a tots, o sigui que no cal parlar-ne més.

Feina feta.

—I què me'n dius, de l'Instagram? —pregunta la Joyce.

—Ni tan sols sé què és això, o sigui que tu mateixa —contesta l'Elizabeth, i s'acaba el vi.

Una invitació d'un mort? Ben pensat, l'acceptarà.